

SVEĆENIK I PARTIZAN □ FRA ALEKSANDAR RIBIČIĆ

Kada ste i da li ste uopće ikada čuli da crkva Katolička ili njeni biskupi, govore i ističu doprinos katoličkog svećenstva u hrvatskom (jugoslavenskom) partizanskom antifašističkom pokretu tijekom II. Svjetskog rata?

Naravno da niste.

Publicist Zvonimir Ivanković Vonta je iznio podatak o 118 katoličkih svećenika koji su sudjelovali, na različite načine, u antifašističkom pokretu kojeg je vodila Komunistička partija Hrvatske (KPJ), pod vrhovnim zapovjedništvom Josipa Broza. U drugom svjetskom ratu ubijena su 43 katolička svećenika kao pripadnici antifašističkog pokreta, a u Jasenovcu je ubijeno njih osam.

U Poljskoj je sasvim normalno isticati antifašizam katoličkog svećenstva, a i sam bivši Papa, Poljak Ivan Pavao II. je naglašavao i svoj antifašizam tijekom II. svjetskog rata, kao i antifašizam Katoličke crkve u Poljskoj.

Jeste li sigurni da nikada niste čuli kako Katolička crkva ističe nekog pojedinca iz svojih redova koji je dao značajan doprinos u tom pokretu, pokretu koji se suštinski borio ne samo za slobodu hrvatskog naroda, već i za Republiku, narodni subjektivitet, hrvatski jezik i granice te buduće Narodne Republike Hrvatske.

Da, sigurni ste jer u crkvi Katoličkoj to i ne rade.

Da li ste ikada čuli bilo koji glas iz Katoličke crkve koji ističe doprinos dr. Svetozara Ritiga, župnika Crkve Sv. Marka u Zagrebu od 1917. do 1941. godine, sudionika Narodno oslobodilačkog pokreta, te **Ministra u Vladi Narodne Republike Hrvatske od 1946. do 1954. godine. Župnik Svetozar Ritig je član** ZAVNOH-a, a u Plaškom na drugom zasjedanju održanom 12.10.1943. godine, održao je čuveni govor rekavši da nikada nije bio „ni na jednoj skupštini koja je iznijela ovako zdrave misli, ovako velike političke ideje, kao ova naša današnja skupština. Vjerujem da Uskrs našeg naroda nije daleko. Bog će nam ga dati.“ Pročitajte ponovo, molim Vas tu rečenicu. Da, dobro ste pročitali – Uskrs našeg naroda nije daleko, Bog će nam ga dati. To su riječi koje izgovara katolički svećenik, na zasjedanju ZAVNOH-a okupljenim delegatima, komunistima i partizanima u Plaškom. I tu istinu nikada nećete **čuti , ama baš nikada čuti, od naših biskupa. Jer to se ne uklapa u ono što oni jednostrano propovijedaju o gotovo isključivo zločinačkom karakteru Brozovog komunističkog pokreta i poretka.**

Nitko naravno, nema namjeru pravdati zločine koji su nesumljivo počinjeni, ali to uvijek treba promatrati u kontekstu vremena u kojem su se dogodili, kao i tadašnje situacije u Hrvatskoj, Jugoslaviji, Europi i svijetu.

Svi mi koji smo živjeli u socijalističkom razdoblju, poznavali smo nekog svećenika iz toga doba, ali će se jednoga od njih sjetiti svi Pločani, posebice Plinjani, a naročito Primorci. Dovoljno je reći - fra **Aleksandar Ribičić. Naš fra Aleksandar, taj sljedbenik sv. Franje, mirni, dobri, tihi i skromni svećenik, koji je pronosio Riječ Božju i širio evangelije na poseban način, svakog poštujući i nikome se ne nametajući. Svi su ga voljeli, cijenili i poštovali, mladi i stari, komunisti i nekomunisti, vjernici i nevjernici, pravoslavci, katolici i muslimani. Fra Aleksandar nije među njima pravio razliku. U svakome od nas prvo je tražio čovjeka.**

S radošću su mu se otvarala vrata komiteta i općine, crkve i seoskog doma. Širio je svoju misao i svoju vjeru na blag, tolerantan i trpeljiv način. I ljudi su to cijenili. No, pored svega, kako sam kaže, „doživljavao je kalvarijske muke od nekih nosilaca militantne ateističke vlasti“. Veličina fra Aleksandra je da on nikada nije razotkrivao one koji su mu činili nepravdu, on je praštao.

O njegovoj mudrosti i dosljednosti svjedoči slučaj kada su mu iz komunalnog poduzeća „zatvorili“ vodu. Fra Aleksandar ti ode u Izvor i kaže ljudima koji su ga kao i uvijek rado primali:

„Drugovi, meni ne treba voda. Otkako vi meni oduzeste vodu, meni 30 % više svijeta u Crkvi.“
Nakon dva tri dana dođoše radnici komunalnog i ponovo uvedoše vodu.

I sada se sjećam našeg zadnjeg susreta u Pločama i kave koju smo popili. To je jutro u svojim „apostolkama“, u kojima je uvijek hodao, prepješačio već nekoliko kilometara. Tiho je sjeo i izvadio iz torbe Zbirku svojih pjesama „Zrnca zahvalnosti“, i tada već drhtavom rukom napisao posvetu.

Fra Aleksandra su cijenili jer je htio dijeliti sudbinu svojih ljudi, jer je uvijek bio na strani svoga naroda, jer je znao i trpjeti s njim ako je to trebalo. On je bio čovjek koji je živio i za druge, a ne samo za sebe.

Kada je okupator došao u njegovo Primorje, kada je počela tortura, ubojstva i paljenje kuća i kada to narod nije više htio mirno gledati i trpjeti, već je odlučio pružiti otpor neprijatelju koji ugnjetava njegov dom, za našega fra Aleksandra nije bilo dileme. Iako je mogao ostati zaštićen u miru samostanskih zidina u Zaostrogu, on se odlučio poći i biti sa svojim narodom i s njim dijeliti sudbinu u **vrleti i neizvjesnosti Biokova. Svećenik fra Aleksandar Ribičić postao je partizan.**

Sjedim i listam „Zrnca zahvalnosti“, zbirku pjesama našega fra Aleksandra Ribičića, koju je posvetio svima koji su u najtežim iskušenjima i patnjama sačuvali hrvatski duh braneći domovinu, narod i kulturnu baštinu. Čitam njegovu pjesmu sa devedesetidruge stranice

NEZAMISLIVO

Streljat ćeš Nijemca i ustašu!
vrca

Kako mi glava s ramena

